

Kaftanımla Ciğer Sattım Çünkü Aştı Benim Sermayem

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 17 Ağustos 2022

Sessizliğin cinas kafiyesi idi sözcükler.

Söke söke hakkımı alamadığım hayat teknesi.

Uğruna savaştığım hayallerimden arakladığım gerçekler ve önünü alamadığım bir coşku bir de atlan nutuklar.

Kırağı çalan geceye teslim oldum.

Kıvancımı sevmek ve itibar ettiğim gök kubbe:

Meali aştı hayatın ve düşlerimin kovuğunda kalan gerçekler asla da ört bas etmediğim duygularım ta ki yazmaya başlayana dek.

Muhtırası verildi günün, gecenin dehlizinden firar edemedim oysaki fidanımdı sevmek ve faili meçhul hangi duygumsa karattım gözümü ve yükledim kaleme: bilemedim de karartma gecelerinde en tepede kendimin asılı olduğunu.

Rakkasesi aşkın özlemdi.

Nakşî sözcükleri bazen şiir bazen hikaye.

Ve ertelediğim mutluluk adeta mutlak bir sayıydı kimine göre muğlak bense bir bir resmettim gerçekleri bitimsiz hayal dünyamda sarardı yüzüm sonra koptum dalımdan ama köküne sadıktım ve dağlandıkça yüreğim dağlar devirdim.

Dağımdı babam. Yitti.

Dımdızlak değildim ve yetim ruhumla göç ettim bir gece.

Kırışık sayfada telaşla doldurdum boşluğu elbet hoşluk bildim ben hayatı yaza yaza ve seve seve.

İklimler değişti.

Sevdim.

İkiletmedim lakin.

Seyyah sözcüklerden ördüm günü, gecede saklı bir arzu iken yazmak şiir oldum ve aktım; yas oldum yaş akıttım.

Yağmalandıkça yürek daha çok sevdim: hem kendimi hem yazmayı.

Al yazmalı yâri değildim hayatın belki de afaki sıra dışı bir rüzgar.

Yüreğin neminde boy verdi filizlerim.

Yol yakın ya da uzak ben bir kere düşmüştüm kalem denen aşkın tuzağına.

Hutbelerde saklıydım ve daha çok yakardım Rabbime.

Surelerde saklı huzuru yâd ettim gün ve gece.

Yârim değildi yazgım aslında yârimdi yalnızlığım ve gecenin peçesine saklanmışken rüzgâr tuttum kulağından sonra da küpe yaptım şiirleri.

Nazarında insanların bir deli.

Niyazımla Hakka yürüdüğüm kadar veli olmaktı özlemim.

Kaftanımla ciğer sattım adeta Aziz Mahmut Hüdai Hz. gibi çünkü aşktı benim sermayem ve hüzün saklıydı içimdeki kilitli çekmece.

Ar bildim sessizliği.

Aş erdim huzura ve aşikâr aşktı yüreğimi sızlatan bir o kadar hidayete uzandığım.

Dokundum bir bir içimdeki yapraklara sonra soldular sonra söndü ateşim sonra yine sustum derken annem beni öptü ve Süreya'ya özendim:

“Önce öp beni anne sonra doğur.”

Defalarca doğdum ölmekle iştiğal iken bir ömür.

Yeniden doğdum ve yeniden kalem her yaz dediğinde yazmadan geçmeyeceğini anladım ömrün.

Nazarında cihanın niyetimi hep iyi belledim ve saklı tuttum.

Nazım da niyazım da sonlanmazken bağrıma gizledim sözcükleri ve sevgiyi ve bir bir eşleştiler.

Eşim menendim yoktu ve şükrettim.

Ve sabır ettim.

Ve...

Tükenmek bilmeyen bir umudu yasa belledim öncesinde yas bildiğim ve yaşım la yasım la idrak ettim ben hayatın bir hüzün tarlasını olduğu ve ektim ve biçtim bir bir duyguları görünmezliğime şahit olan sadece kalemim ve Rabbimdi ve saf tuttuğum kadar sevgide saf yüreğimle yol aldım bazen yolda kaldım.

Biledim duygularımı ve aşk belledim hayatı ve içimdeki hüzün coğrafyasında huzura meylettim en çok.

Bilen bilmezden gelse de vardı işte beni bir bilen...